

KAPITOLA DVANÁCT

Časně odpoledne se Madison vrátí na stanici. Těžká oblaka nad hlavou hrozí dalším sněžením, sem tam se z nich utrhne vločka a vítr ji prudce žene k zemi. Meteorologové na večer hlásí bouři, v níž má napadnout pětadvacet centimetrů sněhu. Na silnicích vypukne chaos a motorizované hlídky nebudou vědět, kam dřív skočit. Silnice jsou beztak mnohem vytíženější než jindy, protože lidé jezdí o svátcích na návštěvy a děti se vracejí ze škol domů na prázdniny.

Služebna je příjemně vytopená a Madison zamíří na své pracoviště za recepcí. Zahodí do koše obal od sendviče, který spřádala ještě za volantem s vědomím, že to dnes může být její poslední příležitost něco sníst. Nikdy nepatřila k lidem, kteří dokážou vynechat jídlo a dál normálně fungovat. Ona se musí pořádně nacpat a spát minimálně šest hodin, aby zvládla dlouhé směny a vysoké pracovní nasazení.

U stolu dispečerky řekne: „Ahoj, Stello. Máš pro mě něco?“

Na Stelině stole se pomalu otáčí malinký vánoční stromček, který tiše vyhrává sváteční melodii. Kolegyně si sundá sluchátka. „Nic, co by souviselo s tou vraždou, ale jinak je tu rušno. Telefony nepřestávají zvonit. Už sedm volajících vyhrožovalo sebevraždou a začíná propukat domácí násilí.“ Zavrtí hlavou. „Nenávidím svátky.“

Madison s ní soucítí. „Zítřka to bude horší.“ Jakmile začne alkohol téct proudem a dorazí návštěvy, bývají mezi nimi i ti, kterým se lidé po zbytek roku vyhýbají. Tehdy ožijí staré rodinné spory a nepotrvá dlouho, než vypukne první bitka. Madison se vybaví doba, kdy sloužila jako policejní hlídka. V téměř každém domě, kam na Štědrý den vstoupila, plakaly děti a přinejmenším jeden opilý dospělý dokázal zkazit náladu všem přítomným. Slavnostní celodenní popíjení některé narušené lidi přivádí do bodu, kdy chtějí zabít buď sebe, nebo své rodinné příslušníky. Pak tu jsou opilí řidiči, které zastavíte a oni na vás křičí: „Kazíte mi Vánoce!“ Lepší je zkazit ty jejich tím, že je nechá jet dál, než aby přinášela špatné zprávy rodinám jejich obětí.

„To už je Dinin problém,“ odpoví Stella. „Ta má zítřka službu. Já se budu doma se psem dívat na Binga Crosbyho a cpát se jako protržená.“

Madison z ní nespouští zrak. „Nečekáš žádné návštěvy?“

Stella zavrtí hlavou. „Ne. Letos mě žádné z mých dětí na večeri nepozvalo. Asi mají napilno a nechtějí se zdržovat se starou bábou.“ Když byla mladší, brala si Stella děti do pěstounské péče, ale všechny se od ní odstěhovaly a málokdy si na ni vzpomněly. „Zato jsem dostala pár opravdu krásných vánočních pohlednic.“

Madison je Stelly líto. „Ráda bych tě zítřka večer pozvala k nám. Sice budu celý den v práci, ale večeri už mám naplánovanou. Budou tam Nate a Owen, a konečně se můžeš seznámit s mým tátou.“ Tohle budou její první Vánoce s otcem po čtyřiašedesáti letech a první se synem po osmi. Kéž by mohla strávit celý den doma, jak si představovala, ale vzhledem k novému případu vraždy si může o něčem takovém nechat jenom zdát.

Stellin obličej se na vteřinu rozzáří, ale pak zavrtí hlavou. „Kdepak, se mnou si nedělej starosti. Já mám ráda ticho a klid.“